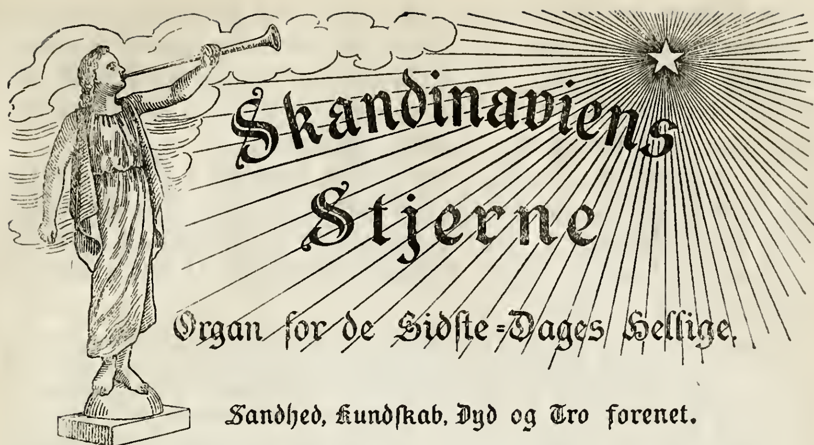

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 22	15. November 1908.	57. Aargang

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse.

Spørgsmaalet angaaende Forkastelse — Frelse for de Døde.

Tale af Ældste Joseph F. Smith junior i Ogden Tabernakel den 10. Marts 1907.

(Fortsat fra Side 324.)

Tempel bygget ved Opofrelse.

Lad os standse et Øjeblik og se, hvad der forlangtes til at bygge Templet. Bygningen kostede mere end en Million Dollars (3,700,000 Kr.); de Hellige vare fattige, og i den største Del af den Tid bleve de besværede og fornlempede af deres Fjender. Profeten Joseph var dreven i Landflygtighed for at undgaa sine Fjender, som forsøgte at føre ham til Missouri; han kunde derfor ikke som ellers have personligt Tilsyn med Byggearbejdet, og følgelig blev Arbejdet en Del forsinket af Folkets Modstandere. Ikke heller skete Opførelsen af Bygningen paa den Maade, som Opførelsen af en lignende Bygning vilde være sket i Dag; de Hellige kunde ikke som nu bestille Tømmer og andet Træmateriale fuldstændig færdigt fra en Tømmerhandel; heller ikke havde de Adgang til et Jernstøberi, hvor de kunde erholde det fornødne Jernmateriel færdig til Brug; men enhver Ting maatte udføres af de Hellige selv. Tømmeret maatte hugges i de fjærntliggende Skove i Wisconsin og føres til Nauvoo og forarbejdes til den Brug, som Bygningens Konstruktion krævede. Stenene maatte brydes og poleres i Stenbruddet, og Udgifterne ved hele Arbejdet maatte bestrides af Tienden, som Folket selv ydede. Dersom Herren havde forlangt deres hele Tid, hvordan vilde de da have

været i Stand til at underholde deres Familjer? Naturligvis vilde han have sørget for dem; men læg Mærke til, at det kun var en Tiendedel af deres Tid og Midler, han forlangte. Og dog er der dem af vore Venner, der bebrejde os, at Templet ikke blev fuldendt i seks Maaneder! Det vilde kræve flere Aar at fuldføre Bygningen.

Vi have set, at de Hellige vare flittige indtil Maj Maaned 1842; lad os nu undersøge, om de ikke vedbleve at være det. Der var selvfølgelig enkelte Undtagelser, men de vare ikke af de Trofaste og hørte ikke til dem, der fulgte de Tolv. I Aprilkonferencen 1844 talede Patriark Hyrum Smith og sagde:

„Jeg er en af Komiteen (Tempelkomiteen); Komiteen meddeler mig, at Stenbruddet er fyldt med Stenblokke; Stenhuggerne ønske Arbejde; kom derfor med Eders Trækdyr og Vogne, saa snart Konferencen er til Ende. Jeg behøver ikke at sige, hvem der skal komme og udføre Arbejdet; thi jeg profeterer, at I Alle ville. Der findes ikke een i Byen, uden at han vil gøre Ret, naar han kun forstaar hvorledes; et Par Undtagelser herfra er det dog ikke værd at lægge Mærke til; Gud vil se efter dem, og vil han ikke, saa vil Djævelen."

Jeg veed, at Hyrum Smith var en Guds Profet. Herren stadfæstede det, og hans Profeti blev opfyldt. Dette beviser de Helliges Villighed til at udføre Arbejdet indtil 1844.

I en Skrivelse til „Times and Seasons", 13. Okt. 1844, underskrevet „E", findes følgende:

„Templet rejser sig, endog hurtigere end vi kunne forvente, og er meget imponerende."

Atter, Side 744, i 5. Aarg. af „Times and Season" (15. Dec. 1844) læse vi:

„Templet er skredet frem med større Hurtighed siden Josephs og Hyrums Død end nogen Tid før, og aldrig før have Tingene set mere lovende ud."

Ligesaa siges i en Redaktionsartikel i samme Blad den 15. Maj 1845:

„Templet vokser hurtigt, og de Hellige ere enige (som vi før have sagt); de ere ogsaa virksomme, nøjsomme og bestemte."

Fremdeles: I „Times and Seasons" 6. Aarg. Side 926 læses:

„Efter godt og vel fire Aars haardt Arbejde, under haarde og prøvende Tider, saa meget haardere fordi Kirkens bedste Blod blev spildt, havde de Hellige den Ære og Glæde at være tilstede ved Slutstenens Nedlæggelse paa Templet om Morgenen den 24. ds. (April 1845) lidt efter Kl. 6."

I et Brev fra John Taylor til Joseph Cain i „Mill. Star" 8. Aarg. Side 31 finde vi følgende:

„Det var med underlige Følelser, at jeg stod i Døbefonten, der er af Sten, og gik igennem Værelserne, medens jeg overtænkte, hvordan de Hellige havde arbejdet og stræbt for at fuldføre Templet."

Og i „Times and Season" 6. Aarg. Side 1017 læse vi:

„Søndag den 5. Oktober (1845) havde omtrent 500 Hellige den uudsigelige Glæde og overvættes Tilfredsstillelse at samles for første Gang i Herrens Hus i

Josephs Stad — Nauvoo —; thi formedelst deres uovervindelige Anstrengelser, utrættelige Flid og velsignede Arbejde, til Trods for Prøver, Genvordigheder, Fattigdom og verdslige Hindringer, som forøgedes ved Dødsfald, er et Tempel bleven rejst til Guds Ære ved Hjælp af Tiende og Ofringer, hvor Rigets Børn kunne komme sammen og prise Gud."

Der kunde henvises til andre Skrivelser, men dette bør være tilstrækkeligt for at bevise de Helliges Flid. Nogle ville maaske sige, at alle de anførte Vidnesbyrd stamme fra interesserede Parter, fra vore Venner. Ja, men skulle vi da tage Vidnesbyrd fra vore Fjender, som ere interesserede i vor Udryddelse, og som ere uvidende om disse Kendsgerninger? Ikke desmindre vil jeg hertil føje Vidnesbyrdet af En, som haabede, at Templet ikke skulde blive fuldført. I „Messenger and Advocate" for Juni 1846, udgivet af Sidney Rigdon, finde vi følgende:

„Det blev fortalt disse Mennesker (de Hellige med Brigham Young), at de ikke vilde faa det Tempel fuldført, som de havde under Opførelse. Det blev sagt dem, at de vilde naa at faa Taget lagt og at faa noget af det indvendige Arbejde udført; men de vilde aldrig faa den hele Bygning færdig."

Læg nu vel Mærke til, hvad han siger mere:

„Intet Folk har nogensinde arbejdet haardere for at bevise, at de foranførte Forududsigelser vare falske. Ingen Opofrelse er bleven sparet; men hvordan endte det? Netop som vi forudsagde, at det vilde."

Dette er altsaa Sidney Rigdons Vidnesbyrd, han, som modsatte sig de Tolv Apostle og Kirken samt Bygningen af Templet. Dog siger han, at de vare flittige, men naar han siger, at det ikke var fuldført, da taler han for hastig. Hans Artikel blev skreven straks efter, at Udvandringen tog sin Begyndelse, og ved den Tid var Templet ufuldført, men inden alle de Hellige havde forladt Nauvoo, var det færdigt. Jeg antager, det er unødvendigt at forfølge denne Gren af Sagen videre; men saasom vor Kirkes Tilhængere maa møde den „omorganiserede" Kirkes Ældsters Spidsfindigheder, ville vi fortsætte med

Nauvoo Tempels Fuldendelse.

Som Bevis paa, at Templet var fuldført, fremlægger jeg her følgende Vidnesbyrd: I „Times and Seasons" 6. Aarg. Side 1017 læse vi følgende:

„Sikkerlig gav det en hellig Tilfredsstillelse at tænke paa, at den 6. April 1841 blev den første Sten lagt under de mest uheldige Forhold, og nu kan Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige se deres „Brød kastet paa Vandet", eller med andre Ord, deres Lydighed mod Herrens Befalinger fremtræder nu som et virkeligt Tempel, med Vinduer indsatte, midlertidige Gulve nedlagte og Sæder for saa mange Personer, at en Generalkonference kan afholdes deri. Døbefonten med andre Dele af Templet vil blive færdigt til deri at udføre Begavelsernes hellige Ordinancer, for hvilke de Hellige saa længe og utrætteligt have arbejdet og bedet, og fremfor alt, at se Herrens Herlighed og adspørge i hans hellige Hus."

Dette var i Oktober 1845. Heraf lære vi, at Døbefonten — det er den virkelige Font, der skulde sættes i Stedet for den midlertidige — og

ogsaa andre Dele af Templet vilde blive færdige om nogle Dage til Brug for hellige Ordinancer. Jeg ønsker ogsaa at henvise til en Skrivelse fra den „omorganiserede" Kirke. Jeg har allerede læst, hvad han siger, at Døbefonten og Gulvet i første Etage samt en Trappegang og Kælderetagen vare fuldendte. Dette gentager han i en Redaktionsartikel i „The Saint's Herald" af 14. Februar 1904:

„Arbejdet paa Templet vedblev indtil Efteraaret 1845, muligvis til Sommeren 1846" —

I se, at han ikke er fuldstændig sikker angaaende Tiden.

„Men Bygningen blev aldrig fuldført, og de Ordinancer, der udførtes deri, foretoges i ufuldførte Værelser."

Læg nu Mærke til, hvad han mere siger:

„Den nordre Trappegang, anden Etages Mødesal og Loftsetagen vare helt ufuldendte."

Nu ville vi vende os til „Times and Seasons" for 20 Januar 1846 og se, hvor meget hans Vidnesbyrd er værd. Paa Side 1096 læses følgende:

„Saa langt har Januar været mild, hvilket lige i vor Travlhed med Forberedelser til vor Udvandring det tilstundende Foraar har givet os en heldig Tid til at fuldføre Templet. Det hellige Bygningsværk har ikke før haft Udseende af at være sin Fuldendelse saa nær som nu."

Dernæst vil jeg henlede Eders Opmærksomhed paa det, som følger lige efter:

„Tagkamrene (Loftsetagen) bleve fuldendte i December."

Der menes her December 1845; I ville erindre, at Præsidenten for den „omorganiserede" Kirke erklærer, at Loftsetagen var „helt ufuldendt"; men vi ville vedblive at læse:

„Og dersom Herren vedbliver at begunstige os, vil første Etage (Stueetagen) blive færdig til Møder i Februar Maaned. Døbefonten, som hviler paa 12 Okser, er omtrent færdig, og Gulvene ere lagte, saa at al Grublen angaaende Herrens Tempel i Nauvoo nu vil være overflødig."

De midlertidige Gulve vare lagte i Oktober 1845, hvorfor de her nævnte Gulve maa have været de endelige, og medens de midlertidige kun vare nedlagte i Oktober, for at der i Bygningen kunde udføres Ordinancer, skulde disse være vedvarende. Her er et interessant Punkt i denne Mands Vidnesbyrd. Den Del af Templet, som Præsidenten for den „omorganiserede" Kirke siger var fuldført, vilde i Følge „Times and Seasons" ikke blive færdig før om nogle Dage eller i Februar; men den Del af Bygningen, som han siger „var fuldstændig færdig", siges her at være fuldført i December 1845. Jeg skal ikke disputere med ham om, hvorvidt de Dele, som han siger vare færdige, ogsaa vare det; thi det er en Kendsgerning, at de vare det; men hvilken Vægt kan der tillægges hans Vidnesbyrd, naar det stilles Ansigt til Ansigt med det, som findes i „Times and Seasons"? Simpelt hen

ingen; thi han røber, at han aldeles savner Kendskab til sit Emne. Hvem skulle vi nu tro? Skulle vi tro Bladet „Times and Seasons", som udkom lige i de Dage, eller skulle vi tro den „omorganiserede" Kirkes Præsident, som fremkom med denne Erklæring omtrent 40 Aar senere? Erindre vel, at dersom han siger, at Templet var fuldført, vil hele hans Paastand falde sammen — den er nødt til at falde sammen før eller senere, fordi den er bygget paa Sand.

Apostel John Taylor offentliggjorde en Henvendelse til de Hellige i England, der findes i „Millennial Star" 8. Aarg. Side 97 (November 1846), hvori han siger:

„Alene Tiden kan udfolde dette for mange, men for os er det bleven bevist for længe siden, Aar forinden Templet var fuldført, og længe førend vor Profets og Patriarks Martyrdød."

Her erklærer han, at Templet var fuldført. Vore Venner citere fra Præs. Brigham Youngs Udtalelser ved Indvielsen af Templet i St. George, hvor han sagde, at han aldrig havde haft det Privilegium at fuldføre og nyde et Tempel; men jeg ønsker at minde om, at Præs. Young forlod Nauvoo, inden Templet var færdig. Han forlod Byen i Februar 1846, og en stor Del af de Hellige bleve uddrevne fra Staden uden at have nydt den Glæde at modtage Guds Huses Ordinancer; derfor var det rigtigt, naar Præs. Young sagde, at indtil den Tid havde vi ikke haft det Privilegium at fuldføre og nyde et Tempel. Jeg vil nu henlede eders Opmærksomhed paa en Udtalelse af Præs. Young i Oktober 1863 („Deseret News", 13. Aarg. Nr. 96), hvor han siger:

„Vi have allerede bygget to Templer, et i Kirtland, Ohio, og et i Nauvoo, Illinois . . . Gud befalede os at bygge Nauvoo Tempel; vi gjorde det og udførte vor Pligt temmelig godt. Her findes Ældster tilstede i Dag, som arbejdede paa det Hus uden Sko til deres Fødder, uden Benklæder til at skjule deres Ben eller Skjorte til at skjule deres Arme. Vi udførte Arbejdet og udførte det til den Tid, som Herren havde givet os at fuldføre det i. Apostater sagde, at vi aldrig vilde faa det gjort, men ved Guds Velsignelse blev det baade fuldført og antaget af ham. Apostater bygge aldrig Templer til Herren, men de Hellige kaldes til at gøre det."

Templet i Nauvoo blev offentlig indviet den 1. Maj 1846 ved Ældste Orson Hyde, og 3000 Hellige mødte den følgende Dag i Bygningen til Gudsdyrkelse; det er muligt, at de fleste af disse Mennesker ogsaa vare tilstede ved Indvielsen. Det er ikke rimeligt at antage, at Huset blev indviet, inden det var fuldt færdigt, og at hver Del blev indviet til Brug, efterhaanden som den blev færdig; men Indvielsen den 1. Maj 1846 gjaldt det hele Bygningsværk. (Fortsættes.)

Tankesprog. Det er en Mand en Ære at blive fra Trætte; men hver Daare blander sig derudi. (Salomon.)

Mærkværdige Tilkendegivelser.

(Fra »Millenial Star«.)

Jeg blev døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, da jeg var 12 Aar gammel. Min Moder var allerede et Medlem af Kirken, min Fader derimod ikke; dog nød jeg snart efter den Glæde at se ogsaa ham forenet med os.

For godt og vel seks Aar siden rejste jeg til Zion og bosatte mig i Salt Lake City, men omtrent et Aar senere blev jeg syg og var under Lægebehandling i to Aar. Lægen sagde, at Klimaet ikke passede for mig, og at det, hvis jeg ønskede at leve længere, vilde blive nødvendigt for mig at vende tilbage til mit Fødeland, England. Dette var bedrøvelige Nyheder for mig, da jeg elskede baade de Hellige og Landet, og da jeg i alle Maader var saa vel tilfreds, vakte det megen Bekymring hos mig atter at skulle gaa tilbage igen til Verden.

Det var mig meget om at gøre at komme i Templet, inden jeg forlod Utah; men Autoriteterne syntes ikke villige til at opfylde mit Forlangende. Jeg fastede i tre Dage, og i denne Tid bad jeg alvorligt og ydmygt til Herren, om han, hvis det var i Overensstemmelse med hans Vilje, vilde paavirke mine Brødres Følelser saaledes, at de vilde lade mig faa Adgang til Herrens hellige Hus for der at modtage de Ordinancer, der henhøre til min Salighed.

Tredje Dags Aften efter min Faste og Bøn havde jeg et herligt himmelsk Syn. Et Sendebud fra den usynlige Verden stod foran mig. I sin Haand holdt han en Rulle blegblaa Pergament, som han udfoldede langsomt og bød mig læse Indholdet. Til min store Overraskelse fandt jeg mit hele Liv beskrevet deri.

Han fortalte mig, at inden jeg var kommen her i Kødet, havde jeg paataget mig at gennemgaa Alt, hvad der maatte blive forlangt af mig for Evangeliets Skyld, for derved at vinde en celestial Krone. Paa Rullen saa jeg ogsaa en Skrift, som jeg ikke forstod; den havde Lighed med stenografiske Skrifttegn. Sendebudet underrettede mig om, at Herren havde sendt ham for at meddele mig, at jeg vilde faa Lejlighed til at gaa ind i Herrens Tempel, og at jeg, naar jeg havde gjort det, vilde forstaa den uforstaaelige Skrift paa Rullen; han meddelte mig tillige, at jeg skulde gaa ind i Templet fire Dage efter denne Dag; hans Ord opfyldtes nøjagtigt.

Lige straks, da jeg traadte ind i Templet, mødte jeg Søster Bathseba W. Smith, hvem jeg aldrig før havde set; hun kaldte mig ved Navn og fortalte mig, at hun havde haft et Syn angaaende mig. Hun fortalte mig ogsaa, at det Sendebud, som viste sig for mig i Synet, var min Skytsengel, og at jeg endnu vilde se ham to Gange, inden

jeg forlod Utah for at gaa til mit Fødeland, og at adskillige Aander i Aandeverdenen ventede med stor Længsel, at jeg skulde døbes for dem.

Jeg vil her fortælle, hvorledes Søster Smiths Ord opfyldtes: Jeg drømte, at jeg førtes igennem Luften paa en Sky, og da jeg kom til Bestemmelsesstedet, hørte jeg Stemmer. Pludselig løftedes et Slør, og jeg saa en Samling af Mennesker, og en Prædikant stod iblandt dem. Han prædikede fra Mormons Bog, og idet han vendte sit Hoved, genkendte jeg Profeten Joseph Smith. Da han saa mig, standsede han sin Tale, kom hen til mig og spurgte, hvad jeg gjorde her. Jeg svarede, at jeg ikke selv vidste det. Han fortalte mig da, at det var Herrens Vilje, at jeg skulde komme til det Sted, saa at han (Joseph) kunde raade mig. Han fortalte mig ogsaa, at jeg havde haft et Syn, og medens han talede, bød han mig at se paa min højre Arm, hvilket jeg gjorde, men følte ligesom en brændende Hede i Armen. Han bød mig anden Gang at se, og da jeg gjorde det, var Heden saa stærk, at det var, ligesom jeg skulde brændes; atter bød han mig at se, og nu forekom det mig, som om Billedet af det Sendebud, jeg saa i Synet, var brændt ind paa min Arm fra Skuldren til Haandleddet, og i sin Haand holdt han den samme Rulle. Profeten sagde mig, at dette skulde være et Vidnesbyrd for mig om, at min vogtende Engel aldrig vilde forlade mig, og at jeg skulde faa ham at se to Gange endnu, inden jeg forlod Dødeligheden; den anden Gang, han viste sig, vilde det være for at advare mig imod en stor Fare, og den tredje Gang, han viste sig, vilde være umiddelbart før min Død. Profeten spurgte, om jeg kendte den, der talte til mig. Jeg svarede ham, at det var Profeten Joseph Smith, og at jeg genkendte ham fra Billeder, jeg havde set af ham. Den selvsamme Drøm gentog sig i tre paa hinanden følgende Nætter; kun var den den sidste Nat saa virkelig som Livet selv.

Inden jeg forlod Zion, udførte jeg Arbejde i Templet for 32 af mine Slægtninge. Det blev mig fortalt i Templet, at jeg i Herrens belejlige Tid vilde vende tilbage til Zion. Jeg har nu, siden jeg kom tilbage til England, genvundet mit Helbred, og jeg skuer med Haab hen til den Tid, da Herrens Tjeneres Ord skulle opfyldes, saa at jeg igen maa nyde det Privilegium at staa som en Frelser paa Zions Bjerg.

Cathrin Osborne.

Tankesprog.

Mig Jordens Kløgt ej give kan Besked
Om hvad der skimtes gennem Gravens Rifter,
Og hvad enfoldig Fromhed her ej veed,
Det ses ej heller i de Vises Skrifter.

C. Hauch.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 15. November 1908.

„Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget o. s. v."

Disse Ord udtalte Jesus for henimod 1900 Aar siden til Trøst, Opmuntring og Lærdom for sine trofaste Tilhængere, som med ham maatte døje Haan, Spot, Forfølgelse og Møje, og som maaske ikke fra Begyndelsen forstod, hvor snæver Porten og hvor tornebestrøet Vejen var, der førte til den Himmel, som de havde en svag Tro om at vinde ved at følge deres Mester. De overbevistes snart derom og fandt hans Ord mere og mere bekræftet, indtil de trætte og mødige fandt sig selv sovende ved Gethsemane Mur, medens deres Mester stred sine bitreste Kvaler og bad, at Kalken om mulig maatte gaa ham forbi, og da Forræderen Judas, ved Faklernes usikre Skin anførte Soldaterne, der grebe ham, randt den skrækkelige Sandhed op for dem, at Verden kun elsker sit Eget. Saaledes havde det været før; saaledes var det den Gang, og saaledes vil det vedblive, indtil Mørkets Fyrste maa stryge sin Fane og opgive sit Herredømme paa denne Jord.

Sandhedens og Lysets Sejre have kostet Strømme af Taarer og Have af Blod. Kunst og Videnskab have haft deres Heroer, medens Religionen har haft sine Martyrer, hvis Blod endnu raaber til en retfærdig Dommer om Hævn. En gudløs Gudsdyrkelse har i alle Tidsaldre været Menneskeslægtens værste og farligste Fjende; i Religionens Navn ere nogle af de frygteligste Tildragelser i Verdenshistorien udførte, og endog i vore Dage bruger Lucifer „Salmesang og Klokkeklang" som et ønskeligt Akkompagnement til hans snildt beregnede Intriger for at bringe Kærlighed og Fred ud af Ligevægt blandt Menneskenes Børn. Den retsindige og alvorlige Jagttager vil let lægge Mærke til, hvordan de mangfoldige forskellige religiøse Partier, i Stedet for at forbedre Situationen, snarere forværre den, saa at det, som under Tiden gaar under Navn af Kristenkærlighed, er pur krystalliseret Selvgodhed, fanatisk Egennytte og en hykkelsk Fordragelighed, der af det ene Parti eller Samfund udvises overfor det andet. Mesterens tydelige Paamindelse: „Uden I ere Et, ere I ikke mine" have slebne, selvkaldte Lærere ændret til at lyde: „Uden I ere mit, ere I ikke mine." Dog er der vel intet Samfund paa Religionens Markedsplads, der er værre faren end de Sidste-Dages Hellige; thi for dem synes alle Døre lukkede hos de øvrige Trossamfund, saa vi begynde at tro, at Frelserens Ord i Joh. 16. Kap.

2. Vers: „De skulle udelukke Eder af Synagogerne, ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaar Eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse" passe specielt for os; thi ikke alene nægter man os at faa andre Sekters Forsamlingshuse til Afbenyttelse, men vore Tilhængere, de, som tro og have annammet vor Lære, blive ogsaa forulæmpede og efterstræbte af fanatiske Zeloter, som i deres blinde Iver mene at vise Gud en Dyrkelse ved at fremstille os i et falsk, usandfærdigt Lys og ved at udsprede de mest urimelige Rygter baade om vort Land og vort Folk, og det er ikke saadanne Personers Skyld, at der ikke anvendes mere krasse Midler; det er kun Frygten for Loven, der afholder dem fra at udføre det, der er udtrykt i den sidste Del af det Vers, vi have citeret.

Men at en saa bitter Følelse mod os kunde gøre sig gældende hos Ledere og Medlemmer af et saa højsindet Folk som Frelserhæren, er først nylig kommet til vor Kundskab, idet vi have modtaget en Skrivelse fra Trondhjem, Norge, dateret 19. Oktober 1908, der i Korthed lyder saaledes:

„For en Uge siden døbte vi to Piger, som hidtil havde tilhørt Frelserhæren; „Hæren" med sine Officerer have paa Grund deraf iklædt sig fuld Rustning og true os „stakkels Mormoner" med Hævn. Det er under Trusel om offentlig Udelukkelse bleven strængt forbudt den hele Stab at besøge de Sidste-Dages Helliges Møder, og Truslen synes at have frugtet; thi i Gaar (Søndag) saa vi ikke en eneste af dem til vor Forsamling.

Overfor de nævnte Piger har Hæren taget hele sit Krigsmateriel i Anvendelse for at vise sit store Mishag med det Skridt, de have taget; baade privat og offentlig samt ved Breve ere Pigerne blevne angrebne i den Grad, at det næsten har været uudholdeligt; dog ser det ud til, at de ville være i Stand til at bestaa Ildprøven.

Hoslagt findes en Kopi af Pigernes Skrivelse angaaende deres Udtrædelse, der med Iagttagelse af alle Formaliteter blev sendt til Hærens Højstbefalende i nævnte By; den er et kraftigt Vidnesbyrd om deres Opfattelse af det Samfund, de forlade, og det, de nylig have sluttet sig til, og vil maaske have Interesse i videre Kredse."

Foranstaaende er et Uddrag af et Brev fra Konferencepræs. A. H. Andersen til Missionspræs. Rasmussen og behøver ikke nogen Kommentar. Det samme kan siges om de to Pigers Skrivelse angaaende deres Udtrædelse; den lyder saaledes:

Hr. Kaptajn Nielsen! Frelsens-Armeen, Trondhjem.

Vi undertegnede ønske herved at underrette Dem om, at vore Navne maa udslettes af „Frelsens-Armeen"s Bøger, da vi have bestemt at slutte os til „De Sidste-Dages Hellige"s Samfund.

Vi have hele Tiden siden sidste Jul gaaet og læst samt undersøgt, saa godt vi have formaaet, og vi finde, at netop der ville vi finde den fulde Tilfredsstillelse for vore Sjæle, som vi saa længe have søgt om. Vi kunne tænke os, hvad De, Kaptajn, tror om os, da vi allerede have hørt Deres Udtalelser desangaaende; De tror ikke, at vi slutte os til dette Samfund for Religionens Skyld, men for Personerne! — Vi synes, det er ondt at høre saadant fra Dem, som i længere Tid har været vor Leder. Ikke alene dette; men De paastaar at være en Kristen; derfor burde De være mere forsigtig og mindre dømmende i deres Udtalelser. Vor Handling viser vor Hensigt, og vi forstaa begge, hvad vi nu gøre.

At det ikke er nogen Fornøjelse for os, have vi allerede erfaret, og Følgerne af dette Skridt veed vi hvad bliver; men vi ville hellere give Afkald paa Hjem, Slægt og Venner for at adlyde Gud og gaa hans Veje, end at miste denne Anledning til Opnaaelse af Frelse. Vi stole paa Gud saa sikkert, at vi veed, han ordner Alt til vort Bedste.

Maa Gud velsigne Dem, Kaptajn! Vi ville bede samt udøve vor Tro, for at De og alle, som have begyndt paa Vejen, der fører til Maalet, maa faa Øjnene op for hele Sandheden og annamme det eneste rette og sande Evangelium.

Hilsen!

Astrid Schyelvan. Antonetta Stennberg.

Dette er altsaa „Straaet, der brækkede Kamelens Bag". Havde de to unge Søstre besøgt et hvilket som helst andet religiøst Samfund, vilde der ingen Indvendinger være bleven rejst og ingen nedrige Beskyldninger udslyngede; men netop fordi de søgte hen til et saa upopulært Samfund som „Mormoner", maatte Allarmtrommen røres og Advarsel udstedes til de øvrige af Hærens Medlemmer mod at komme indenfor den indbildte Fjendes Terræn.

Men det er maaske en Fejl fra vor Side, naar vi troede, at Frelserhærens Mission netop var at frelse det, der er fortabt? Thi i Frelserens dejlige Parabel om „den gode Hyrde" viser han jo tydeligt, hvordan Hyrden forlader endog de 99 Faar for at lede efter det ene, der er faret vild. Hvor meget smukkere vilde det ikke have været, hvis den ivrige Kaptajn havde iført sig den gode Hyrdes Aand af faderlig Omhu og Kærlighed og derved forsøgt at bringe saa intelligente og sandhedssøgende Sjæle som disse to Kvinder bort fra deres Vildfarelse, ligesom han ogsaa i sin store Sags Interesse burde have sat hele Hæren i Bevægelse for at frelse de mange hæderlige Mænd, Kvinder og uskyldige Børn, der tilhøre Trondhjems Gren af Sidste-Dages Hellige, dersom vi virkelig ere saa faldne og uværdige, som han mener. Vi have baade i Europa og i Amerika set, at Frelserhærens Arbejdere

ere gaaede ned i Lastens skumle Huler og Fattigdommens usleste Labyrinther for at frelse, hvem der frelses kunde. Hvordan skulle vi da forstaa den forannævnte Handling? Er det Kujoneri, eller er det blind Ondskab, der har dikteret en saa uvenlig og ultrapartisk Fremgangsmaade mod os uden anden Grund end den, at vi kalde os Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og gaa ud ligesom Disciplene fordum, uden Pung og Taske, for at tilbyde Menneskene den Sandhed, som er aabenbaret fra Himmelen til Joseph Smith i vor Tid, medens vi overlade til Enhver at undersøge for sig selv og udfinde, om Lærdommen er fra Gud eller kun menneskelig Hjernespind af uholdbare Hypoteser og misvisende Udtydning af Skriftens Ord. Vi forfølge ingen for deres Tro og Anskuelse; men vor Mission er at prædike Sandhed, Lys og Glæde og fortælle vore Proselytter, at de maa berede sig paa at tage deres Kors op, dersom de ville følge Jesum efter, og erindre, at: „Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget."

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster ankom til København den 4. November og ere beskikkede som følger:

Niels J. Larsen fra Salt Lake City, Utah, og Hyrum Nielsen fra Preston, Idaho, til Aarhus Konference; Lorenzo Petersen fra Fairview, Utah, Edward W. Jensen fra Mantua, Utah, og Don D. Hansen fra Provo, Utah, til Aalborg Konference; Hans P. Andersen fra Hyrum, Utah, og Hans C. Hansen fra Salem, Idaho, til Københavns Konference; Niels Larsen fra Dublan, Mexiko, Josep C. Christensen fra Mt. Pleasant, Utah, Henry O. Hansen fra Smithfield, Utah, og Leroy P. Skousen fra Colonia Juarez, Mexiko, til Kristiania Konference. Vi byde disse Brødre hjertelig Velkommen og bede, at Herren vil lægge sin Velsignelse til deres Arbejde under deres Ophold i disse Lande.

Afløsning. Efter et vel og hæderligt udført Arbejde i de skandinaviske Lande afløses følgende Brødre for at vende tilbage til deres respektive Hjem: Haakon E. Aamodt fra Kristiania til Salt Lake City; Oliver A. Hansen fra Kristiania til Bear River City. Broder Hansen blev løst paa Grund af daarlig Helbred; Hyrum J. Jensen fra Aalborg, hvor han har virket som Konferencens Præsident, til Salt Lake City; J. Andreas Olsen fra Aalborg til Centerfield; Niels P. Petersen fra Aalborg til Ephraim; Alma Benson fra Aalborg til Newton; Christen Andersen fra Aalborg til Monroe og Lars J. Halling fra Aalborg til Grover, Wyoming. Disse Brødre afsejlede med Dampskibet „Republic" den 14. November, og vi haabe, at de maa have en lykkelig og behagelig Rejse over Hav og Land.

Beskikkelse. Ældste Isaac A. Jensen er løst fra sin Virksomhed i Aarhus Konference og beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

Søndagsskolernes Program for December Maaned 1908.

1. Klasse.

38. Lektie: Jesu Fødsel. (Luk. 1.—2. Kap. Matt. 1. Kap.) Folkets Stilling før hans Fødsel — Forventede hans Komme — Englen besøger Marie — Rejsen til Bethlehem — Krybben er hans Vugge.
39. Lektie: Hyrderne besøge Jesusbarnet. (Luk. 2. Kap.) Hyrderne paa Marken — Englenes Aabenbarelse — Hyrderne ved Krybben.
40. Lektie: De tre vise Mænd. (Matt. 2. Kap.) Profeti om Jesu Fødsel — De vise Mænd se Stjernen — Erindrer Profetien — Deres Rejse til Betlehem — Giver Jesusbarnet Gaver.
41. Lektie: Flugten til Ægypten. (Matt. 2. Kap.) De vise Mænd vende ikke tilbage til Herodes. Hvorfor? — Herodes Vrede og hans Befaling — Engel advarer Joseph i Drømme — Rejsen til Ægypten.

---

2. Klasse.

34. Lektie: Sadrach, Mesach og Abed-Nego. Kong Nebucadnezar opsætter et Gudebillede — befaler, at alle skulle tilbede det — tre Hebræer nægtede — kastedes i en gloende Ovn — forbleve uskadte — Kongen erklærede deres Gud størst — velsignede Guds Navn. (Dan. 3. Kap.)
35. Lektie: En ung Mand, som vovede at tjene Herren. (Dan. 6. Kap.) Medernes og Persernes Love uforandrede — Daniels Dyder og simple Levemaade — Finder Naade for Kongen — udnævnes til Øverste — ugudelige Mænd lægge Planer for at udrydde ham — han kastes i Løvekulen, men kommer uskadt derfra.
36. Lektie: En modig ung Dronning. (Esthers Bog.) Kong Ahasverus — Jødernes Stilling i hans Rige — Esther, en ydmyg Pige, bliver Dronning — frelser sit Folk — hendes Fjender straffes.

---

3. Klasse.

34. Lektie: Jesus viser sig for sine Disciple. (Luk. 24, 13.—53.; Matt. 28, 9.—20.)
35. Lektie: Jesu gentagne Befaling til Peter. (Johs. 21, 12.—25.)
36. Lektie: Viser sig for Nephiterne. (3. Nephi. 17. og 18. Kap.)

---

4. Klasse.

32. Lektie: Esras og Nehemias, 457—445 før Kristus. Esras bliver Guvernør over Judæa — Artaxerxes Befaling — Reformation — Nehemias bliver Vice-Guvernør i Judæa — Sanballots Komplot Murens Fuldendelse. (Esras Bog 7.—10. Kap,; Nehem. 1.—6. Kap.)

33. Lektie: Reformer ved Nehemias, 445—415 før Kristus. Hanani og Hanania tager Bestyrelse af Jerusalem — Loven læses for Folket, der faster og beder — Løftet med Gud — Murenes Indvielse — Folkets Adskillelse fra andre Stammer — Nehemias' Tilbagekomst og anden Reformation. (Nehem. 7.—13. Kap.)

34. Lektie: Slutningen af det gamle Testamente, 420—397 før Kristus. Profeten Malachias — Folket paamindes om Herrens Respekt for dem — Præsterne irettesættes for deres Misbrug af Guds Navn — Et Sendebud inden Herrens Komme — Velsignelse ved at betale Tiende — Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrene. (Mal. 1.—4. Kap.)

Efteraarskonferencen i Aalborg

aabnedes Lørdag den 10. Oktober Kl. 8 Aften i De Sidste-Dages Helliges Kapel i Valdemarsgade Nr. 2. Tilstede vare alle Ældsterne, som arbejde i Konferencen med Undtagelse af Omrejsende Ældste Simon Christensen, som paa Grund af Ildebefindende var hindret, Missionspræsident Søren Rasmussen fra København, Konferencepræsident Charles Jensen fra Aarhus og Ældste Isaac Jensen fra samme Konference.

Efter Sang og Bøn fremstod Konferencepræsident Hyrum J. Jensen og bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen, hvorefter han afgav følgende Rapport over Konferencens Stilling og Missionærernes Virksomhed i de forløbne seks Maaneder: Konferencen bestaar af 5 Grene med 21 Missionærer, og der er bleven omdelt 57,824 Skrifter, 2,620 Bøger, 37,174 fremmede Hjem besøgte, 441 Møder afholdte, 5,840 evangeliske Samtaler, samlet 68 nye Subskribenter paa „Skandinaviens Stjerne", 25 nye Medlemmer tillagt Kirken ved Daab og 14 Børn velsignede.

Han udtalte derpaa sin Tilfredshed med Ældsternes Arbejde og takkede dem for deres Bestræbelser og for den Tillid og Støtte, de havde ydet ham i hans ansvarsfulde Stilling.

De præsiderende Ældster aflagde derefter Rapport over Stillingen i deres respektive Grene, hvoraf det fremgik, at Alt var godt, naar alle Omstændigheder tages i Betragtning. De havde været velsignede i deres Arbejde og vare villige til at fortsætte deres Virksomhed for den gode Sag.

Til Afveksling blev Salme Nr. 173 afsunget, hvorpaa Missionspræsident Rasmussen fremstod og udtalte sin store Glæde over, at han

paany havde Lejlighed til at mødes med de Hellige i Aalborg; han var i høj Grad tilfreds ved at have lyttet til de gode Rapporter, der vare afgivne af det arbejdende Præstedømme, og opmuntrede Ældsterne til fornyet Energi; han bad dem erindre, at det var de simple og ofte ulærde, som Frelseren kaldte i fordums Dage, og den samme Klasse er det, han bruger i vor Tid, men vort Præstedømme er Himmelens Fuldmagt. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 aabnedes Søndagsskolernes Konference med Sang og Bøn.

Konferencepræsident Jensen oplæste en financiel og statistisk Rapport over Skolerne, hvilken udviste følgende: Der er 4 Skoler med 28 Bestyrere og Lærere, 73 Børn, som tilhøre Kirkens Medlemmer, og 25, som tilhøre Udenforstaaende. 84 Skolemøder afholdte. Indsamlet Kr. 11,50. Udgivet Kr. 7,80. Forstanderne for de respektive Skoler bekræftede derpaa, at alle Skolerne virkede særdeles godt, og at deres velsignelsesrige Virksomhed føltes allevegne.

Et interessant Program udførtes og gav Bevis paa, at baade Lærere og Elever udøvede deres Pligt. Missionspræsident Rasmussen roste alle dem, som virkede for Skolens Sag, og opmuntrede Alle, hvad Samfund de end tilhørte, til at være gode, virksomme Medlemmer; ved at udvikle vore Evner i det Godes Tjeneste ville vi vokse i Lys og Kundskab. Han paalagde de Hellige at bruge deres Indflydelse til at bringe venligsindede Udenforstaaendes Børn til at søge Skolen. Efter nogle opmuntrende Slutningsbemærkninger af Præsident Jensen sluttede Mødet med Sang og Taksigelse.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen med Sang og Bøn.

Den første Taler var Ældste Lars Halling, som lige var ankommen fra Norge. Han talte om Evangeliets Gengivelse i vor Tid. Efter ham lykønskede Ældste Isaac Jensen fra Aarhus de Hellige i Aalborg til deres smukke Forsamlingshus og udviklede derefter Omvendelsens Nødvendighed og dens Virkninger. Ældste Ole C. Larsen udtalte, at det var en sand Glæde at elske Gud; det bliver ethvert Menneskes personlige Sag at udvirke sin egen Salighed ved at lære Guds Bud at kende og derpaa at efterleve dem.

Missionspræsident Rasmussen benyttede Resten af Tiden; han belærte de Hellige om Forudtilværelse og udviklede dette Livs Betydning for det tilkommende Liv; han udtalte, at Tro og Udholdenhed ere Prøvestene for vor Hengivenhed for Herrens Værk, og endte sine Bemærkninger med at bevidne sin fulde Overbevisning om Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission i disse de sidste Dage. Mødet hævedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 7 aabnedes Mødet med Sang og Bøn. Præsident Charles Jensen fra Aarhus var den første Taler; han dvælede ved

Verdens Opfattelse af Kristi Evangelium og hans Tjenere og sagde, at Verden i Dag var ikke bedre, end den var i Frelserens Dage; derefter formanede han sine Tilhørere til at lytte til den advarende Røst, medens den endnu lyder.

Missionspræsident Rasmussen talede om Daabens Nødvendighed og formanede Missionærerne til at prædike Evangeliets første Principper og vidne for Alle, som de kom i Berøring med, at Gud igen har talet til Jorden, og advare Menneskenes Børn angaaende en retfærdig Guds Straffedomme over alle dem, som ikke omvende sig, tro og blive døbte til Syndsforladelse.

Efter en Sang af Broder Waldemar Gerlak gjorde Præs. Jensen nogle Slutningsbemærkninger, hvori han oplyste, at vore Ældster ere komne til disse Lande for at opløfte og hjælpe Folket og ikke for at lære dem Falskhed og Vildfarelse.

Mødet hævedes med Sang og Taksigelse.

Mandag Morgen Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, hvor der blev givet hver af Ældsterne Lejlighed til at aflægge Beretning om deres Virksomhed og Erfaringer i det forløbne Halvaar. Alle udtrykte de Glæde og Tilfredshed med deres Arbejde, og de vare fyldte med gode Forsætter om at udføre deres Kalds Pligter efter bedste Evne.

Ældste Isaac Jensen advarede mod for mange Argumenter, der let kunne give Anledning til Misforstaaelse; vi burde hellere give efter for at bevare Fred og venlig Forstaaelse iblandt vore Omgivelser.

Derefter talede Præsident Hyrum Jensen og S. Rasmussen; de udtrykte deres Taknemlighed og store Tilfredshed med Konferencens gode Tilstand og gave Ældsterne mange gode Raad, Formaninger og Instrukser, hvilket alt var til Opmuntring for dem til fortsat Virksomhed i deres respektive Arbejdsmarker.

Mandag Aften Kl. 8 samledes de Hellige til Nadvermøde. Efter Sang og Bøn fremstod Ældste J. C. Nielsen og forklarede Nadverens Betydning, hvorpaa det hellige Maaltid omdeltes.

Kirkens Autoriteter bleve derpaa foreslaaede til Opholdelse, hvilket alt enstemmigt blev vedtaget. Derpaa bleve Missionærernes Beskikkelser oplæste som følger:

Præsident for Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren, Hyrum J. Jensen; Konference-Sekretær G. S. Schow; Omrejsende Ældste i Konferencen, Simon Christensen; Missionærer i Aalborg Gren, Jens C. Nielsen og N. C. Madsen. Frederikshavns Gren: Ole C. Larsen, Forstander med Jens S. Jensen; Brønderslev Gren: John M. Jensen, Forstander med Jos. S. Nielsen; Hjørring Gren: Jens C. Christensen, Forstander med James P. Rasmussen; Hadsund Distrikt: James A. Johnsen, Forstander med Niels Petersen; Nibe Gren: Niels Bek, Forstander med J. C. Hansen; Thisted Distrikt: Axel C. Nielsen, Forstander med Peter R. Petersen.

Afløste med Tilladelse at besøge Slægtninge: Christian Andersen, J. Andrew Olsen, Alma Bensen, C. P. Petersen og Lars J. Halling jun.

Missionspræsident Rasmussen formanede derpaa de Hellige til at leve som Hellige ved at vise et følgeværdigt Eksempel og tage Kristus som Mønster; han betonede særlig, at vi maa efterleve Visdomsordet for derved at kunne nyde en Fylde af Guds Aand. Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften Kl. 8 afholdtes de kvindelige Hjælpeforeningers Konference. Mødet blev aabnet med Sang og Bøn, hvorefter de respektive Foreninger i Konferencen afgave Rapporter, der alle viste Fremgang og Velsignelse.

Til Slutning talte Præsident Rasmussen opmuntrende Ord til Søstrene for deres uegennyttige Virksomhed i Godgørenhedens Tjeneste; han takkede Sangkoret og Alle, som havde ydet Hjælp i den heldige og velsignede Konference, og nedbad Guds Velsignelse over Alle. Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Onsdag Aften afholdtes en Afskedsfest for Missionærerne, hvor der udførtes et udmærket Program, og hvor der serveredes Chokolade og Kager. En af de mest vellykkede Konferencer i Aalborgs Historie endte saaledes med Glæde og Tilfredshed for alle dem, som deltoge i den. Hvert af Møderne var velbesøgt, og Herrens Aand var rigt udøst baade over Talere og Tilhørere.

G. S. Schow,
Konference-Sekretær.

Missionærernes Rapport for Oktober 1908.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hyrum J. Jensen	Aalborg	21	4917	386	2975	867	80	3		3
Charles Jensen	Aarhus	22	8781	205	5209	1034	107	6	1	1
Lorentz Petersen	København	25	14308	370	10229	739	71	10		
James M. Keller	Bergen	19	6415	408	5190	424	51	5		1
Alma B. Larsen	Kristiania	29	12499	1009	10306	1474	180	2		1
Andrew H. Andersen	Trondhjem	18	6638	288	2756	227	56	2		
Totalsum for Missionen		134	53558	2666	36665	4765	545	28	1	6

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11. København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).